

Leuko ile Söyleşiler

Cesare
Pavese

CESARE PAVESE
LEUKO İLE
SÖYLEŞİLER

Can Modern

Leuko ile Söyleşiler, Cesare Pavese
İtalyanca aslından çeviren: Kemal Atakay
Dialoghi con Leucò

© 1996, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1996

4. basım: Şubat 2023, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Dizi tasarımı ve sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Bilal Sarıteke

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5147-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CESARE PAVESE
LEUKO İLE
SÖYLEŞİLER

ANLATI

İtalyanca aslından çeviren

Kemal Atakay

Cesare Pavese'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Tepedeki Ev, 1995

Yoldaş, 1996

Ay ve Şenlik Ateşleri, 1997

Senin Köylerin, 1998

Güzel Yaz, 1998

Yalnız Kadınlar Arasında, 1998

Ağustosta Tatil, 1999

Tepelerdeki Şeytan, 2000

Yaşama Uğraşı / Günlükler (1935-1950), 2000

Geceleri, Sokaklarda, 2015

CESARE PAVESE, 9 Eylül 1908'de Torino yakınlarında, Santo Stefano Belbo köyünde doğdu. Yaz aylarını bu köydeki çiftliklerinde geçirdiği için köy ve çevresindeki kırlar, tepeler Cesare Pavese'nin ilk şiirlerine ve olgunluk döneminin en başarılı romanı olan *Ay ve Şenlik Ateşleri*'ne esin kaynağı oldu. Torino Üniversitesi'nde edebiyat okudu. İngiliz ve Amerikan edebiyatıyla yakından ilgilendi. 1933'te kurulan Einaudi Yayınevi'nde görev aldı, antifaşist çalışmaları yüzünden 1935'te tutuklandı, bir yıl hapis yattı. 1950'de yazarlık hayatının doruğuna ulaştı ama özel hayatında yalnız ve sorunluydu. 1950'de *Güzel Yaz (Tepelerdeki Şeytan, Yalnız Kadınlar Arasında ve Güzel Yaz*'ın bir arada yayımlandığı kitap) adlı kitabına verilen Strega Ödülü'nü aldıktan sonra Torino'da bütün özel kâğıtlarını yok etti ve bir otel odasında uyku hâpi alarak yaşamına son verdi.

KEMAL ATAKAY, 1962'de Ankara'da doğdu. İÜ Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra ABD'de Illinois Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nde Ortaçağ, Rönesans İngiliz ve İtalyan edebiyatı üzerine lisansüstü öğrenimi gördü. Çeşitli dergilerde çevirileri, inceleme ve eleştiri yazıları yayımlandı. Yeditepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde karşılaştırmalı edebiyat dersleri verdi. Guido Cavalcanti, Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Giacomo Leopardi, Cesare Pavese, Primo Levi, Italo Calvino, Umberto Eco, Octavio Paz, Bruno Nardini, Antonio Tabucchi gibi şair ve yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

İçindekiler

Bulut	11
Khimaira	17
Körler	23
Kısraklar	28
Çiçek	33
Vahşi Hayvan	39
Deniz Köpüğü	47
Anne	54
İki Dost	60
Yol	66
Sarp Kaya	72
Avutulamaz Olan	78
İnsan-Kurt	84
Konuk	89
Ateşler	95
Ada	102
Göl	107
Cadılar	112
Boğa	120
Aile İçinde	125

Argonotlar	132
Üzüm Bađı	139
İnsanlar	146
Gizem	151
Tufan	157
Musalar	162
Tanrılar	169

BULUT

İksion'un, cüreti yüzünden Tartaros'ta cezaya çarptırılmış olması olasıdır. Bulutlarla birleşerek Kentaurların babası olduğu ise yanlıştır. Kentaurlar, daha İksion'un oğlunun düğününde kalabalık bir topluluk niteliği kazanmıştı. Lapithler ile Kentaurlar, çok farklı varlıkların birleşip karışmalarına izin verilen Titan dünyasından çıkarlar; bu birleşme ve karışmalar, sonradan Olympos'un acımasızca davranacağı sayısız canavarı ortaya çıkarmıştır.

(Bulut ile İksion konuşurlar.)

BULUT: Bir yasa var, İksion, uymamız gereken.

İKSİON: Buraya yasa ulaşmaz, Nephele. Burada yasa, buzul kardır, fırtınadır, karanlıktır. Ve gün aydınlanıp sen, hafif, sarp kayaya sokulduğunda, her şey artık bunları düşünemeyeceğimiz kadar güzeldir.

BULUT: Bir yasa var, İksion, daha önce var olmayan. Bulutları daha güçlü bir el bir araya getiriyor.

İKSİON: Buraya ulaşmaz o el. Sen de, göğün bulutsuz olduğu şu an, gülüyorsun. Ve gökyüzü kararıp rüzgâr uğuldadığında, ne önemi var bizi birer yağmur damlası

gibi savuran elin? Efendinin var olmadığı zamanlarda da oluyordu bu. Dağlarda hiçbir şey değişmedi. Bütün bunlara alıştık biz.

BULUT: Dağlarda çok şey değişti. Pelion biliyor bunu, Ossa biliyor, Olympos da. Daha yabancı dağlar da biliyor.

İKSİON: Dağlarda, Nephele, ne değişti?

BULUT: Ne güneş ne de yağmur, İksion. İnsanın yazgısı değişti. Canavarlar var. Siz insanlara bir sınır getirdi. Yağmur, rüzgâr, sarp kaya ve bulut artık size ait şeyler değil, onlara sarılıp çocuklarınız olamaz artık, onlarla yaşayamazsınız. Artık başka eller tutuyor dünyayı. Bir yasa var, İksion.

İKSİON: Hangi yasa?

BULUT: Biliyorsun yasayı. Yazgın, sınır...

İKSİON: Benim yazgım avucumun içinde, Nephele. Ne değişti? Bu yeni efendiler zevk olsun diye bir taşı fırlatmamı engelleyebilir mi? Ya da ovaya inip bir düşmanın hakkından gelmemi? Bezginlikten ve ölümden daha mı korkunç onlar?

BULUT: Konu bu değil, İksion. Bütün bunları yapabilirsin, başka şeyleri de. Ama artık bizlere karışamazsın, pınarların ve dağların perilerine, rüzgârın kızlarına, toprağın tanrıçalarına. Yazgı değişti.

İKSİON: Artık bizlere karışamazsın... Ne demek bu, Nephele?

BULUT: Şu demek: Bunu yapmak istediğinde, onun ye-

rine korkunç şeyler yapacaksın. Tıpkı bir arkadaşına hafifçe dokunmak isteyen kimsenin, onu boğması ya da kendisinin boğulması gibi.

İKSİON: Anlamıyorum. Artık dağa gelmeyecek misin? Benden korkuyor musun?

BULUT: Dağa geleceğim, başka herhangi bir yere de. Sen bana hiçbir şey yapamazsın, İksion. Yağmura karşı ve rüzgâra karşı hiçbir şey yapamazsın. Ama boyun eğmelisin. Ancak bu yolla kurtaracaksın yazgını.

İKSİON: Sen korkuyorsun, Nephele.

BULUT: Korkuyorum. Dağların doruklarını gördüm. Ama kendim için değil, İksion. Benim acı çekmem olanaksız. Birer insandan başka bir şey olmayan sizler için korkuyorum. Bir zamanlar hâkimi olarak dolaştığınız bu dağlar, özgürlük içinde dünyaya getirilmiş bizim ve senin bu yaratıkların artık bir işaretle titriyorlar. Hepimiz daha güçlü bir elin boyunduruğu altındayız. Yağmurun ve rüzgârın oğulları, Kentaurlar, derin vadilerin bucaklarına saklanıyorlar. Canavar olduklarını biliyorlar.

İKSİON: Kim diyor bunu?

BULUT: O ele meydan okuma, İksion. Yazgıdır o. Kentaurlardan ve senden daha gözüpek olup sarp kayalıktan atlayanları ve ölmeyenleri gördüm. Anla beni, İksion. Cesaretiniz demek olan ölüm, sizden esirgenen bir iyilik gibi elinizden alınabilir. Bunu biliyor musun?

İKSİON: Başka kereler söyledin bunu bana. Ne önemi var? Daha çok yaşayacağız.

BULUT: Oyun oynuyor ve ölümsüzleri tanımıyorsun sen.

İKSİON: Onları tanımak isterim, Nephele.

BULUT: İksion, sen onların bizim gibi, Gece, Toprak ya da yaşlı Pan gibi birer varlık olduğunu sanıyorsun. Sen gençsin, İksion, ama eski yazgı altında doğdun. Senin için canavarlar yok, yalnızca dostlar var. Senin için ölüm, olan bir şey, gündüz ile gece gibi. Sen bizden birisin, İksion. Yaptığın harekette bütünüyle varsın. Ancak onlar, yani ölümsüzler için, senin hareketlerinin daha uzun süreli bir anlamı var. Onlar her şeyi uzaktan araştırıyorlar, gözleri, burun delikleri, dudaklarıyla. Ölümsüzler ve yalnız yaşamayı bilmiyorlar. Senin yaptıkların ya da yapamadıkların, söylediklerin, aradıkların... bütün bunlar, ya hoşlarına gider onların ya da gitmez. Ve eğer sen onlarda nefret uyandırırsan –yanlışlıkla onları Olympos’larında rahatsız edersen– üzerine çöker ve ölüm getirirler sana, onların bildikleri ölümü: Hiç yitmeyen, hep hissedilen buruk bir tat olan ölümü.

İKSİON: O halde, ölmek mümkün hâlâ.

BULUT: Hayır, İksion. Seni bir tür gölgeye dönüştürürler, ama yeniden yaşamayı isteyen ve artık asla ölmeyen bir gölgeye.

İKSİON: Sen gördün mü bu tanrıları?

BULUT: Gördüm... Ah İksion, ne sorduğunu bilmiyorsun.

İKSİON: Ben de tanrılardan bazılarını gördüm, Nephele. Korkunç değiller.

BULUT: Bunu biliyordum. Senin yazgın belirlenmiş. Kimi gördün?

İKSİON: Nasıl bilebilirim? Genç birisiydi, yalınayak ormanda yürüyordu. Yanımdan geçti ve bana tek söz söylemedi. Sonra sarp bir kayanın önünde gözden yitti. Kim olduğunu sormak için uzun süre aradım onu – şaşkınlıktan, olduğum yerde kalakalmıştım. Seninle aynı etten yapılmışa benziyordu.

BULUT: Yalnız onu mu gördün?

İKSİON: Sonra rüyamda tanrıçalarla yeniden gördüm onu. Sanki onlarla birlikteymişim, onlarla konuşup onlarla gülüyormuşum gibi geldi bana. Ve bana senin söylediğin şeyleri söylüyorlardı, ama korkmadan, senin gibi titremeden. Birlikte yazğıdan ve ölümden söz ettik. Olympos'tan söz ettik, gülünç canavarlarla alay ettik...

BULUT: Ah İksion, İksion, senin yazgın belirlenmiş. Artık dağlarda neyin değişmiş olduğunu biliyorsun. Sen de değiştin. Ve bir insandan daha fazla bir şey olduğunu sanıyorsun.

İKSİON: Söylüyorum sana, Nephele, sen onlar gibisin. Neden, hiç olmazsa rüyada, hoşuma gitmesinler?

BULUT: Çılgın, rüyalarda kalamazsın. Onlara dek çıkacaksın. Korkunç bir şey yapacaksın. Sonra o ölüm gelecek.

İKSİON: Bütün tanrıçaların adlarını söyle bana.

BULUT: Rüyanın artık sana yetmediğini görmüyor musun? Ve sanki gerçekmiş gibi inandığını rüyana? Yalvarı

Pavese'nin en iyi kitabı olarak değerlendirdiği *Leuko ile Söyleşiler*, İtalyan edebiyatının olduğu kadar dünya edebiyatının da benzersiz başyapıtlarından biridir. *Leuko ile Söyleşiler*'de Pavese, yaşam gibi, aşk gibi, ölüm gibi insan varoluşunun temel sorunlarını işlemek üzere, insanlığın en güzel hayallerinden birine, mitolojiye döner. Mitoloji kahramanlarını karşı karşıya getirerek, onların diyalogları aracılığıyla insanların insanlarla, tanrılarla, yazgıyla, doğayla olan ilişkilerini benzersiz bir kavrayışla aktarır. Mitolojik öykülerin bir çerçeve olarak seçilmesi, hem okura bu öyküleri yeni bir gözle okuma, onları yeni bir açıdan değerlendirme olanağı verir hem de bir tür kendine özgü tarihsel geri plan yaratır. Belki de yalnızca Vergilius'un *Çoban Türküleri*'yle karşılaştırılabilecek *Leuko ile Söyleşiler*, büyük bir yazarın düzyazı şiirleri olarak da görülebilir.

ODYSSEUS: Ama ölümsüz değil miydin?

KALYPSO: Ölümsüzüm, Odysseus. Ölme umudum yok. Yaşama umudum da. Anı kabul ediyorum. Siz ölümlülere benzer bir şeyler bekliyor, yaşlılık ve özlem. Neden başını yaslamak istemiyorsun benim gibi, bu adanmış üzerine?

ODYSSEUS: Vazgeçmiş olduğuna inansan, yapardım bunu. Ama sen de her şeyin hükümlü oldun, bana, bir ölümlüye gereksinimin var, katlanmana yardım etmesi için.

KALYPSO: Karşılıklı bir hıllık, Odysseus. Paylaşmadığımda, gerçek bir sessizlik yoktur.

#italyanedebiyatı #mitoloji #diyalog #roma #tanrı #yaşamveölüm
#yazgı #doğa

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [w](#) canyayinlari

anlatı

ISBN 978-975-07-5147-7

9 789750 751479